

Underbilag 1

ARBEJDSDIREKTORATET

den 4. september 1970

I tidligere brevveksling i ministeriets sag, 4.k.j.nr. 18.37, vedrørende den virksomhed, der udøves af vikarbureauer uden for handels- og kontorområdet, har ministeriet anmodet om arbejdsdirektoratets vurdering — efter forelæggelse af sagen for landsarbejdsnævnet — af, om der er behov for en regulering af denne virksomhed, herunder om tilstrækkeligheden af gældende lovbestemmelser.

I denne anledning skal man meddele, at spørgsmålet har været drøftet på det den 1. september 1970 afholdte møde i landsarbejdsnævnet også på grundlag af henvendelser til nævnets formand, dels fra to af nævnets af Landsorganisationen i Danmark udpegede medlemmer, dels fra formanden for Centralorganisationen af Metalarbejdere i Danmark, hvilken sidste henvendelse var bilagt kopi af fælleshenvendelsen af 27. august 1970 til arbejdsministeren fra Centralorganisationen og Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark.

Under landsarbejdsnævnets drøftelse gjorde de af Landsorganisationen og af arbejdsløshedskasserne udpegede medlemmer med en henvisning til argumentationen i den ovenfor nævnte fælleshenvendelse fra organisationerne inden for jern- og metalindustrien gældende, at der, om fornødent gennem derpå sigtende lovgivning, burde gennemføres forbud mod den omhandlede vikarbureauvirksomhed. Det blev anført, at denne udvidelse af bureauvirksomheden var uforenelig med det grundlag, som lovgivningen om offentlig arbejdsformidling bygger på, samt at de forhold, der — som det har fundet udtryk i betænkning herom af 16. januar 1968 — indtil videre måtte kunne tale for en sådan vikarbureauvirksomhed inden

for handels- og kontorområdet, ikke gør sig gældende uden for dette område.

Også de af Dansk Arbejdsgiverforening udpegede medlemmer af Landsarbejdsnævnet gav udtryk for betænkelighed ved udøvelsen af en vikarbureauvirksomhed uden for handels- og kontorområdet og derfor for den opfattelse, at der bør træffes herhenhørende foranstaltninger, om fornødent ad lovgivningens vej. Der henvistes i denne forbindelse særligt til, at der ikke var grund til at forvente, at vikarbureauerne for disse faglige områders vedkommende kunne kalde særlige arbejdskraftreserver frem, samt til at det måtte anses for umuligt at fastsætte tilstrækkelig klare regler om overenskomstmæssige aflønninger. I overensstemmelse hermed kunne også Dansk Arbejdsgiverforenings repræsentanter for deres vedkommende henholde sig til fornævnte fælleshenvendelse fra organisationerne inden for jern- og metalindustrien.

Det skal herudover anføres, at det på grundlag af et i nævnmødet fremsat forslag om, at virksomheden for vikarbureauerne inden for handels- og kontorområdet burde søges afviklet inden for en nærmere fastsat tidsfrist, blev aftalt, at man i landsarbejdsnævnet ville følge udviklingen på dette område.

Arbejdsdirektoratet kan, omend man på grund af det korte tidsrum, hvori § 27 i lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring har været i kraft, ikke kan have konkret erfaringsgrundlag med hensyn til vikarbureauvirksomheden uden for handels- og kontorområdet, for sit vedkommende henholde sig til de foran refererede af arbejdsmarkedets hovedorganisationers repræsentanter i nævnet fremsatte principielle synspunkter, hvis imødekommelse i øvrigt nok